

Sygn. akt I C 2198/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Protokolant: stażysta Iga Laskowska

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa Kancelarii (...) S.A. z siedzibą w K.

przeciwko M. K.

o zapłatę

I zasądza od pozwanej M. K. na rzecz powoda Kancelarii (...) S.A. z siedzibą w K. kwotę (...),84 (dwa tysiące pięćset siedemdziesiąt dziewięć 84/100) zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 12 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie oddała powództwo;

III nie obciąża pozwanej kosztami procesu.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Sygn. akt I C 2198/15

UZASADNIENIE

Powódka Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. wniosła o zasądzenie od pozwanej M. K. kwoty 3.865,79 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że pozwana zawarła z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę, której przedmiotem było udzielenie pożyczki pieniężnej w kwocie 3.865,79 zł, którą pozwana zobowiązała się zwrócić do dnia 10 stycznia 2016 r. Następnie na mocy umowy cesji pierwotny wierzyciel dokonał przelewu przysługującej mu wobec pozwanej wierzytelności na rzecz strony powodowej. O dokonaniu cesji pozwana została poinformowana pismem z dnia 28 czerwca 2016 r. Powódka bezskutecznie wzywała pozwaną do zapłaty w/w należności.

Pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa. Wskazała, że dokumenty nie są przez nią podpisane, a kwoty zawarte w pismach niejednolite. Podała, że firma dwukrotnie pobrała z jej konta kwotę 374,57 zł. Na rozprawie w dniu 11 października 2017 r. pozwana potwierdziła, że otrzymała kwotę 3320 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki, na podstawie której udzielono jej pożyczki w kwocie 3320 zł. Środki przekazano na rachunek pozwanej w dniu 12 października 2015 r. Całkowity koszt pożyczki wyniósł

1294,95 zł, przy czym kwota 1117,95 zł stanowiła prowizję kredytodawcy, a kwota 120 zł koszty wezwań do zapłaty. Pozwana zobowiązana był do spłaty całości zadłużenia do dnia 10 stycznia 2016 r.

(okoliczności niekwestionowane, nadto dowód: umowa ramowa pożyczki – k. 20-23, potwierdzenie przelewu – k. 19)

Pozwana nie wywiązała się z w/w zobowiązania. Z jej konta wpłynęło na konto pożyczkodawcy kwota 749,16 zł.

Następnie na skutek umowy przelewu wierzytelności kredytodawca przeniósł na rzecz powódki wierzytelność wobec pozwanej wraz z wszelkimi prawami z nią związanymi.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 28 czerwca 2016 r. wraz z załącznikiem – k. 14-16)

Powódka zawiadomiła pozwaną o dokonanej cesji wierzytelności jednocześnie wzywając ją do spłaty, dochodzonej niniejszym pozwem wierzytelności, pismem z dnia 28 czerwca 2016 r.

(dowód: pismo powódki – k. 17, potwierdzenie nadania – k. 18)

Sąd zważył, co następuje:

Na podstawie zebranego materiału dowodowego roszczenie powódki zasługiwało na uwzględnienie w części.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów, których prawdziwość nie budziła wątpliwości.

Podać należy, że zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c. w wypadku wydania przez sąd wyroku zaocznego, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W niniejszej sprawie powódka opierała swoje roszczenie na zapisach umowy przelewu wierzytelności oraz umowy ramowej pożyczki zawartej z pozwaną.

Z treści umowy cesji z dnia 28 czerwca 2016 r. wynika, że powódka nabyła od (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wierzytelności wskazane w załączniku nr 1 wraz z wszelkimi prawami z nimi związanymi. Wśród przeniesionych wierzytelności znajdowała się również wierzytelność wobec pozwanej, którą określono na kwotę 3.865,79 zł (poz. (...)).

Roszczenie powódki, ponad wynikającą z umowy pożyczki kwotę (dokonanego i potwierdzonego przelewu) nie zostało w żaden sposób wykazane, w szczególności w części obejmującej koszty wezwań do zapłaty i prowizji.

Wyjaśnić trzeba, że domniemanie ustanowione w art. 339 § 2 k.p.c., a dotyczące zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy „nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 06 czerwca 1997r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. 1997/10/44). Z treści przywołanego przepisu wynika bowiem, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W tym stanie rzeczy zdanie się powódki na niezapreczenie jej twierdzeń przez pozwaną nie zwalniało jej od wykazania, choćby minimum okoliczności przemawiających za zasadnością żądania ponad określoną umową kwotę. Podkreślić należy, iż w przedmiotowym postępowaniu strona powodowa reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, który powinien był być świadomy wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych, w przypadku gdy powołuje mniej dowodów niż tego wymaga materialnoprawna podstawa zgłoszonego roszczenia.

Nadto, wskazać należy, iż w sprawach cywilnych rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012, s. 431).

Z tych przyczyn, w ocenie Sądu powódce z tytułu wierzytelności wobec pozwanej, należna jest kwota 3320 zł, pomniejszona o kwotę wpłaconą/pobraną z konta pozwanej – 749,15 z , którą zasądzone w pkt I wyroku.

Pozwana potwierdziła wszak okoliczność, że otrzymała w/w kwotę i jej w całości nie zwróciła. Wskazać w tym miejscu należy, że dla ważności umowy pożyczki nie jest konieczne podpisanie jej, a fakt oddania środków finansowych pozwanej, która nota bene z tych środków skorzystała.

Od powyższego, zgodnie z żądaniem wskazanym w pozwie, należało zasądzić odsetki ustawowe od dnia 12 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, na podstawie art. 481 k.c.

W pkt II wyroku powództwo w pozostałej części Sąd oddalił jako niezasadne.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 101 uznając, że trudna sytuacja finansowa pozwanej uzasadnia zwolnienie jej od kosztów procesu.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz